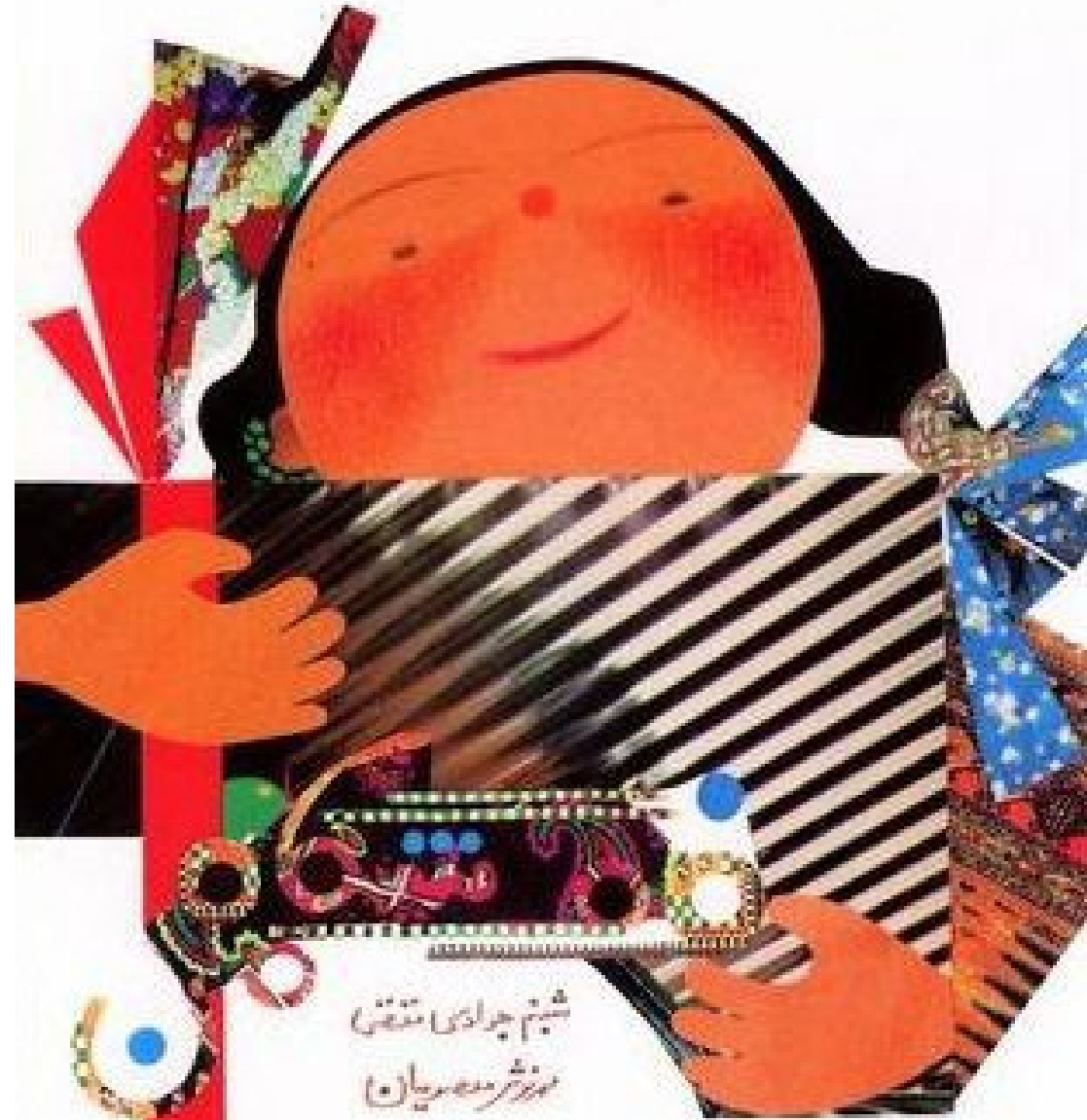
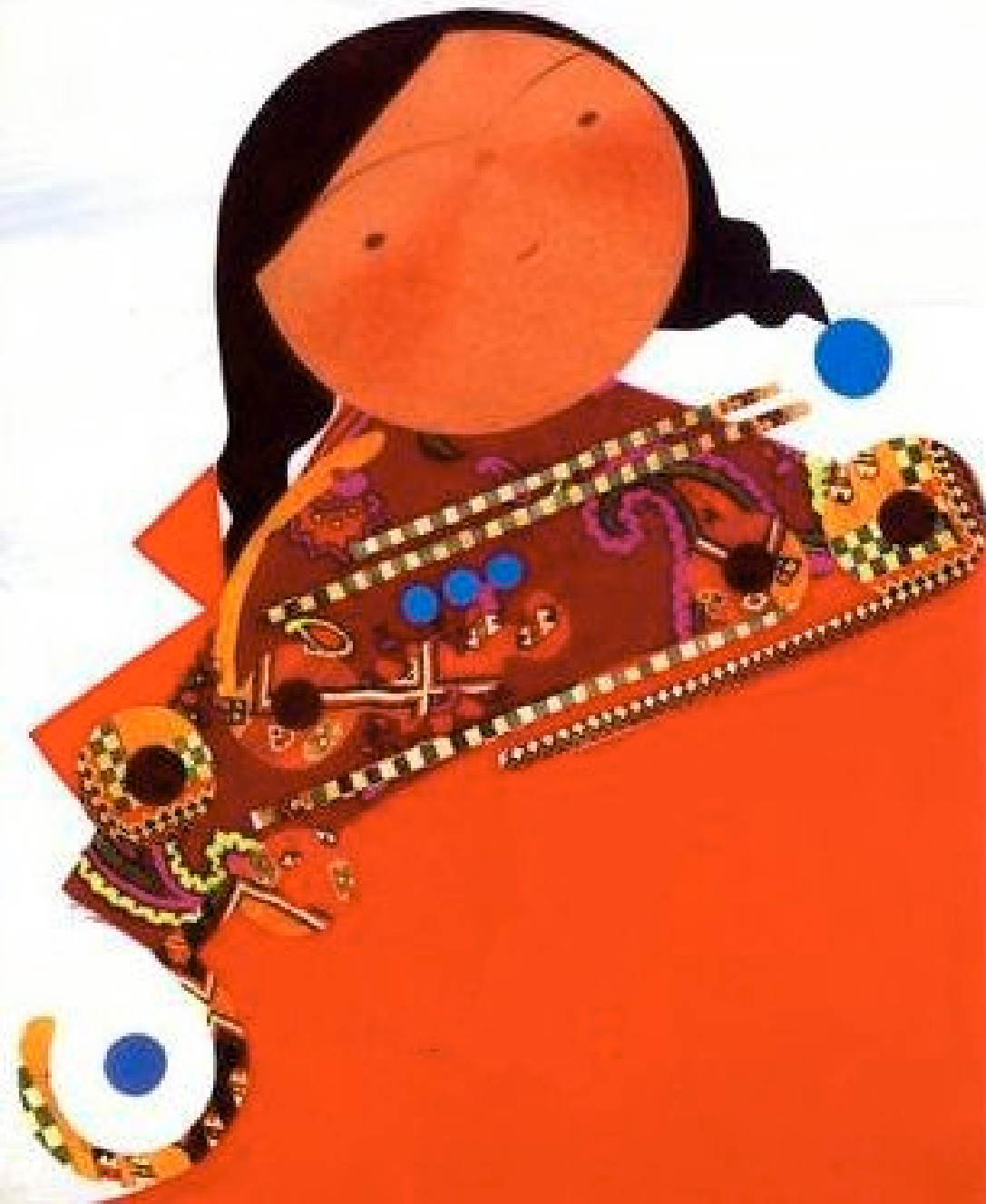

מאת שאבנאם ג'ואדי מוטטקי
ציורים מהרנוש מסומיאן

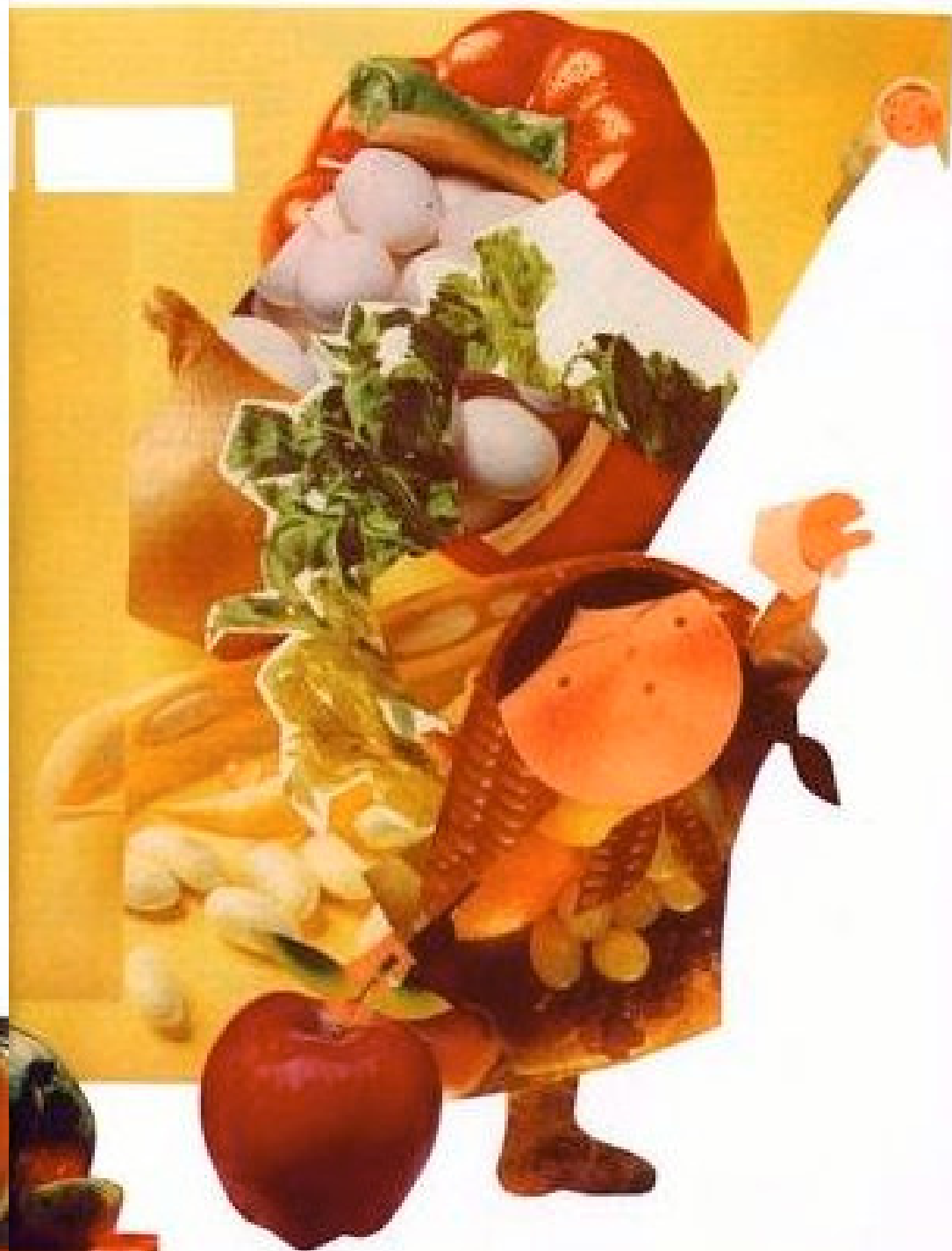
شیم چوادی متقی
نور شر مصیبان

בקניון

לעתים קרובות הלכתי עם אמא לקניות.

הלכנו לסוחר בדים.
הלכנו לירקן.
הלכנו לקצב.
הלכנו לחנות בגדים
ולעוד חנויות.

אבל אני לא אוהבת ללכת עם אמא
לקניות, כי צריך ללכת הרבה זמן
משדרה אחת לשנייה, מחנות אחת
לשנייה, מרחוב אחד לשני.

בחלק מהחנויות לא רואים בכלל דברים
בחלון הראווה, והגרועות ביותר הן אלה
שבהן אינני יכולה לראות מעבר למסגרת
התחתונה של החלון. לפעמים אני
מוכרחה לקפוץ כדי לראות מה מציגים
בחלון של חנות.

והכי גרוע זה ללכת בין
הרגליים של הגדולים.

יום אחת הלכתי עם אמא לקניות. הלכנו לקניון. בחנות זו אפשר למצוא הכל ואמא יכלה לקנות שם כל מה שרצתה.

ביקשתי שאמא תסכים לי לשבת בכיסא, עד שהיא תגמור את כל הקניות. חיכיתי זמן מה אבל אמא לא חזרה.

אכלתי את כל האפיפיות, אבל אמא לא חזרה.

אכלתי את כל הסוכריות, אבל אמא לא חזרה.

הסתכלתי בספר תמונות שאני לוקחת אתי לפעמים, אבל אמא לא חזרה. חשבתי "אולי אמא קנתה הרבה דברים כבדים ולא יכולה לסחוב אתה הכל לבד."

החלטתי למצוא אותה ולעזור לה.

אנשים מבוגרים מילאו את החנות והיו גם
הרבה סחורות. אני הייתי קטנה וראשי הגיע
בקושי לברכיים של הקונים הגבוהים.
כשהלכתי, יכולתי לראות רק את רגליהם
הארוכות.

כולם בחנות היו לבושים דומה לאמא ולא
יכולתי למצוא אותה. ניסיתי לזכור את צבע
נעליה ושמלתה של אמא.

נזכרתי. אמא נעלה נעליים חומות ולבשה
שמלה ירוקה.

הסתכלתי על כולם.

נעליים ירוקות..

שמלה צהובה.

נעליים לבנות..

שמלה כחולה.

נעליים כחולות.. שמלה חומה.

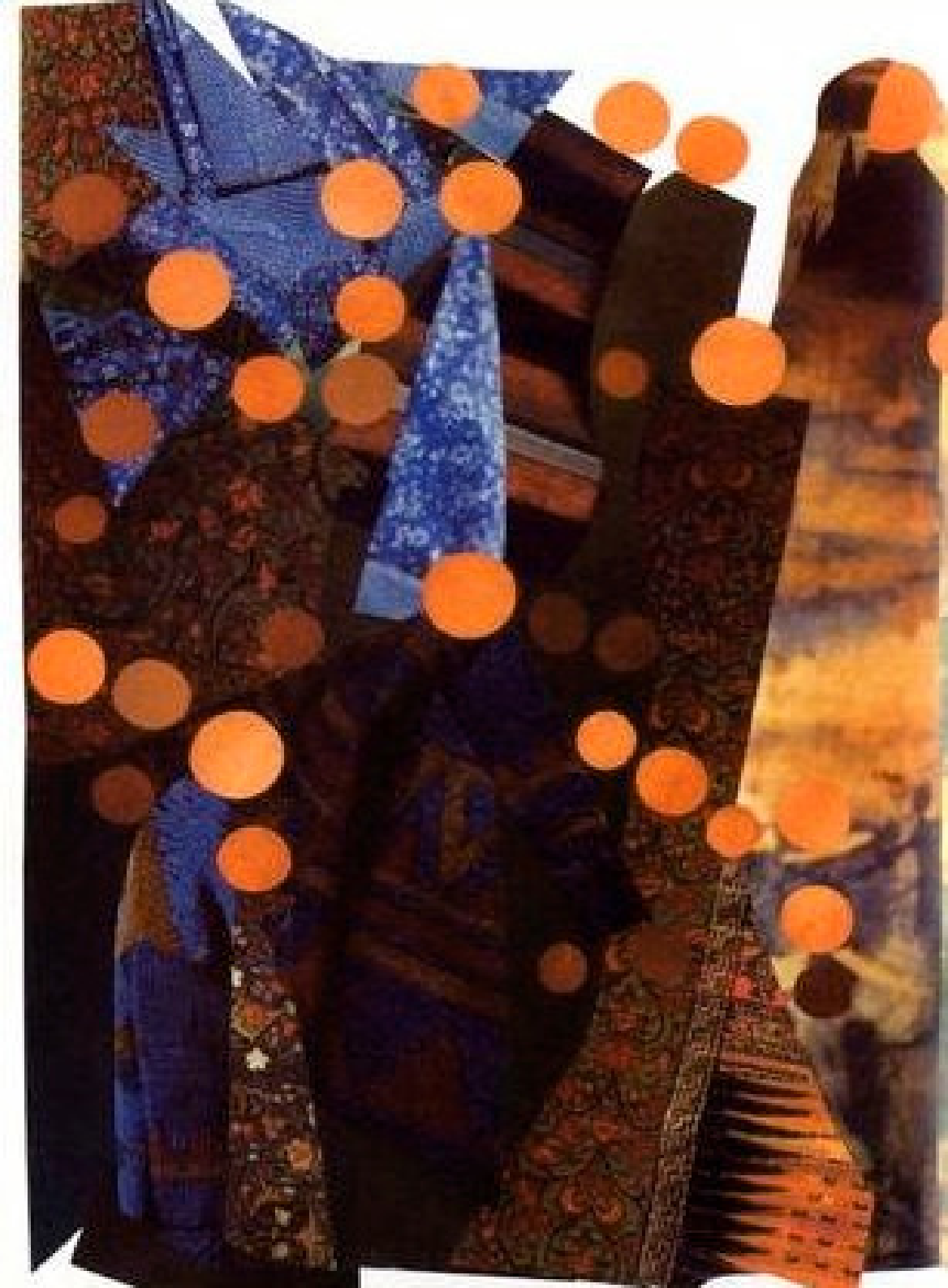
נעליים...

שמלה...

פתאום ראיתי
גברת בנעליים
חומות ושמלה
ירוקה.
בשמחה תפסתי
את שמלתה, אבל
אחרי שראיתי את
פניה הבנתי שזו
לא אמא שלי.
התנצלתי והלכתי.

ואז הגעתי למקום שתמיד
רציתי לראות. היה שם
מלא צעצועים.
חלונות היו נמוכים ובלי
מסגרות עץ. כל החלונות
היו מזכוכית ויכולתי
לראות כל שרק רציתי.

לא הייתי צריכה
ללכת בין רגליים
של מבוגרים.
חיכיתי שם הרבה
זמן והסתכלתי על
הצעצועים. אבל אז
נזכרתי שרציתי
לעזור לאמא.
ובאותו רגע ראיתי
ילדה קטנה שאבדה
את אמה ובכתה.

ניגשתי אליה ואמרתי "את יכולה להגיד
לשומר הקניון. הוא בוודאי ימצא את אמא
שלך."

חשבתי שאולי אמא משתהה כי אבדה אותי.
אולי גם היא מודאגת כמו הילדה הזו.
חשבתי שצריך למצוא אותה מהר.

ואז שמעתי שקוראים את שמי ברמקול.
הבנתי שזו אמא ביקשה שיקראו לי.

מצאו את אמא שלי!

